

Др Владимир Мићић

ВОЈИН ДАЈОВИЋ – ЧОВЕК КОМЕ ЈЕ БИЛО СТАЛО ДО ...

Пре сто година рођен је професор Војин Дајовић, човек коме је било стало до много тога, пре свега у, назовимо то тако, „математичкој стварности“ државе у којој је живео и деловао. Било му је стало до:

1. опште афирмације математике као фундаменталне науке и као једног од најважнијих наставних предмета на свим нивоима;
2. оснаживања позиције математике и утицаја математичара на целокупну друштвену стварност у држави кроз делатности удружења математичара (претходно математичара, физичара и астронома), као што је Друштво математичара Србије и Савез друштава математичара Југославије;
3. суштинског побољшања образовног система у целини, како је он говорио „дуж целе вертикале“ (од основне школе до универзитета) по узорима афирмисаних, развијених образовних система других земаља;
4. унапређивања и осавремењивања наставних програма математичких предмета и свих чинилаца (образовних институција, уџбеничке литературе, надзора над деловањем, ...), као и сталног стручног усавршавања (семинари, конгреси) наставника који учествују у њиховом успешном остваривању;
5. брижљиве идентификације и систематског неговања обдарених младих математичара кроз додатну наставу, специјализоване школе, летње и зимске школе;
6. неговања научног подмлатка кроз укључивање широког круга математичара у цео спектар научних активности у области математике и њених примена, као и обезбеђивања услова за обављање таквих активности (научни кадар, семинари и симпозијуми, конгреси, литература, научна усавршавања, ...);
...

И био је спреман да се залаже за остваривање тих циљева, непрестано и са пуно ентузијазма, прихватио је обавезе не штедећи се и не очекујући признања за свој рад. Уз сарадњу са бројним сарадницима, које је бирао без икаквих предрасуда, уз једини услов да искрено верују у оправданост одређене активности, успео је да оствари значајан део тих циљева. Определити смо се да овом приликом осветлимо део резултата који су проистекли из прегалаштва професора

Војина Дајовића. Оформљен у три целине, биће приказан део тих резултата који се односе на активности Природно-математичког (сада Математичког) факултета Универзитета у Београду, Друштва математичара Србије и београдске Математичке гимназије.

Писац ових редова припадао је првој генерацији студената математике који су предмет Теорија комплексних функција слушали код професора Дајовића, под његовим руководством је магистрирао и докторирао. Имао је, уз то, привилегију да буде његов блиски сарадник у остваривању већег броја поменутих циљева, да га прати у њиховом достизању а потом учествује у њиховом даљем „животу“. Можда га то квалификује да се нађе у почасној улози аутора уводног текста овог, пригодног броја нашег часописа, посвећеног стогодишњици рођења професора Војина Дајовића.

Кратка биографија

Војин Дајовић је рођен 25. септембра 1914. године у Никшићу. Основну школу и гимназију је завршио у родном граду. Године 1934. уписао се на Филозофски факултет у Београду, Група за теоријску математику. Као апсолвент математике наставио је да студира на Групи за физичку хемију истог факултета. Због Другог светског рата је прекинуо студије и наставио их 1945. године. Дипломирао је на Математичкој групи 1946. године. Докторску дисертацију „Егзистенција граничних вредности неких класа аналитичких функција“ одбранио је 12. јуна 1956. године на Природно-математичком факултету Универзитета у Београду.

Радна биографија В. Дајовића започела је у Никшићу, где је после ослобођења краће време радио као наставник математике у Гимназији. Од 01.10.1945. године радио је као референт за просвету Министарства за Црну Гору Савезне владе. У звању асистента за математику Филозофског факултета, а потом Природно-математичког факултета Универзитета у Београду радио је од 1947. до 1949. године, у звању предавача за математику од 1949. до 1958. године. После докторирања је, на Природно-математичком факултету у Београду, радио у звању доцента од 1958. до 1963. године, у звању ванредног професора од 1963. до 1973. године, а у звању редовног професора од 1973. до одласка у пензију 1980. године.

Умро је у Београду 05. јула 1993. године. Сахрањен је у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду.

Остала су дела, која трају; остала су сећања, која не бледе. Ово је прилика да се дела сетимо и сећања освежимо.

E-mail: vladimic@EUnet.rs